

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 101/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., bytom M. Ď., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. P. H., so sídlom v K., ktorou namietala porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. októbra 2003 sp. zn. 16 Co 129/03 vo výroku o náhrade trov konania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2004 doručená sťažnosť A. K., bytom M. Ď. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 8. októbra 2003 sp. zn. 16 Co 129/03 vo výroku o náhrade trov konania.

Podstatou dôvodov sťažnosti je to, že odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania nestanovil cenu sporu a rozhodol o náhrade trov bez objasnenia potrebných

záverov, s prvkami náhodilosti a ľubovôle, a preto sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušiť uznesenie krajského súdu v napadnutej časti a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

3. Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokom o náhrade trov celého konania, ktorý vyniesol krajský súd ako odvolací súd bez toho, aby súčasne napadla sťažnosťou aj výrok o zastavení celého konania, ktorý bol zákonným dôsledkom späťvzatia žaloby v konaní pred krajským súdom.

Vychádzajúc z § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 146 a § 150 OSP krajský súd ako odvolací súd po zastavení konania rozhodol o náhrade trov konania v rozsahu 20 % a v prospech žalovaných. Ústavný súd pripomína, že krajský súd bol podľa Občianskeho súdneho poriadku povinný rozhodnúť o náhrade trov celého konania (podľa § 151 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP o povinnosti na náhradu trov konania rozhoduje súd bez návrhu, a to spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie na ňom končí).

Výrok o náhrade trov konania bol v posudzovanom prípade procesne závislý od úkonu sťažovateľky, ktorým vzala celkom späť žalobu, a od jeho dôsledku, ktorým bolo zastavenie konania. Existencia výroku o zastavení konania ako dôsledku procesného úkonu sťažovateľky však sťažovateľkou nebola napadnutá a jeho existencia je už právne nespochybniteľná.

Závislosť výroku o náhrade trov konania od výroku o zastavení celého konania po späťvzatí žaloby v odvolacom konaní však vylučuje záver, že by mohla reálne existovať príčinná súvislosť medzi právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a výrokom o náhrade trov konania. Tento výrok nemožno preskúmať bez skúmania dôvodu, pre ktorý bolo konanie zastavené, a tieto dôvody ústavný súd nemôže skúmať, pretože uznesenie krajského súdu v tejto časti nebolo sťažnosťou napadnuté.

4. Ďalším dôvodom na záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti je to, že krajský súd po zastavení celého konania rozhodol o náhrade trov v súlade s procesnými možnosťami ustanovenými Občianskym súdnym poriadkom (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Krajský súd nepoužil iné než dovolené náhradové ustanovenia a ich aplikáciu odôvodnil v rozsahu, ktorý vylučuje, že výrok o náhrade trov konania bol vynesý v zrejmom omyle alebo v rozpore so zákonnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. V tejto spojitosti ústavný súd opätovne pripomína, že nepatrí do sústavy všeobecného súdnictva. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou voči všeobecným súdom.

5. Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).